

Cơn Gió Tím

Nguyễn Lan Anh

Mối tình qua "điện thoại" của cô gái ở xa đầy ấp nhớ nhung, đẹp đẽ trong trí tưởng tượng. Tình yêu của cô được đẩy lên cực điểm trong cái ngày cô đáp tàu từ Hà Nội vào Sài Gòn gặp chàng. Thật bất ngờ, tất cả đều sụp đổ. Làm thế nào đây?

Cô em quay gót và em bước

Một bước... hai, ba bước... bốn, năm...

Thế là chào nhé tình xưa cũ

Chào nhé em về!... ngược ngỗ mưa. (1)

Khi Ly chấp tay, quỳ xuống, gục đầu trên những ngón tay, là lúc Ly không còn nhớ mình đang ở đâu, mà nhớ đến một người ở nơi xa. Gã đã từng đưa Ly đến phủ Tây Hồ. Lúc về, hai đứa ngồi trên ghế đá lộng gió, gã bảo em đi lễ có đáng nhi! Ly thấy lạ hỏi em chẳng hiểu có đáng là sao anh? Là thành thật, nghiêm trang, như những người có niềm tin vào một cái gì đó siêu nhiên. Ly ngả đầu vào bên vai của gã, vâng, em tin, cũng như em đang tin anh. Chỉ không biết, anh có tạo cho em cái niềm tin ấy hay không nữa. Đôi khi con người luôn trốn trong một sự huyền hoặc nào đó. Họ thiếu hay thừa, nhưng có vẻ đều là những con người yếu đuối, hay lo sợ. Tóm lại, những vật thể mong manh đều dễ bị lung lạc.... Gã đưa ngón tay, miết nhẹ lên môi Ly bảo: Thôi, em đừng nói nữa...

Những làn gió mùa hè của hồ Tây có màu tím. Ly có thể khẳng khái bảo vệ cái ý kiến của những ngọn gió đặc biệt có màu. Không một nơi nào giống như nơi này, giống như cái ghế đá thứ mười bảy nơi anh và em ngồi. Trên chiếc ghế đá đó với những đôi tình nhân yêu nhau vô cùng, sẽ có cảm giác một màu tím phủ trên mi mắt.

Có muôn vàn lý do và nguyên nhân dẫn đến tình yêu. Chỉ vì muốn biết ai hay nháy máy trên cô bạn, mà Ly đã nháy lại liên tục năm lần. Và chỉ đến lần thứ năm mới hách dịch quát cái giọng của một gã đang alô một cách ngái ngủ trong điện thoại: Tại sao hay trên bạn tôi hoài vậy? Ngửa tay hả? Quát xong, cô hể hả tắt máy liền, lòng khoan khoái vì làm cho cái tên hay đi phá quấy người khác kia một mẻ mất ngủ. Ngay hôm sau, điện thoại di động của cô rung đủ năm mươi lần. Ly thấy sự điên cuồng của tên nào đó quả là một kẻ chơi được. Cô nhắn tin: Thừa tiền hay rồi việc? Gã đáp lại: Tôi cần phải biết ai đã trêu chọc tôi trước... Cứ thế, tin đi tin lại. Nửa đêm, điện thoại vẫn rung như động đất, mở mắt, đã lại thấy tin chúc một ngày tốt lành...

Bản thân cô cũng thấy lạ, nhưng rồi chặc lưỡi. Dần dà, Ly đã quen với cách nói nửa như bậm trợn nửa như êm dịu. Gã nói cần một người biết lắng nghe những câu chuyện không có kết thúc đẹp như chuyện cổ tích. Cô đáp trả lại bằng lời trêu chọc dí dỏm đầy cá tính. Ly được biết gã là người Hà Nội vào Nam lập nghiệp. Gã nói nhớ Hà Nội nhiều lắm. Nhất là lúc đã tàn thu, chớm đông Hà Nội. Ly lắng nghe, giọng gã thủ thỉ. Trong con mắt của người xa xứ, quê hương có vị trí cao đẹp trong con tim. Cái con tim, đã bị đổ vỡ vì một người. Ly ứ một tiếng rồi thở thê: Đổ vì bão à? Gã ừ, cơn bão miền Bắc, tên Ly. Ly lại ứ từ nữa, nói anh đừng có nói linh tinh. Em không thích nghe những lời giả tạo. Còn câu chuyện về mẹ, anh chưa kể hết. Giọng gã chợt buồn nói mẹ chỉ có mình anh. Bố đã lên Đà Lạt ở với dì hai. Ngày trước mẹ mang thai, một mình long đong nhận kỷ luật vì dám yêu một kẻ có quá khứ buồn. Anh sẽ không bao giờ làm khổ bất cứ một người đàn bà nào. Nghe cái giọng trầm lắng đầy tâm sự, Ly đâm ra cảm động.

Trong đêm vắng, giọng nói ấy như thì thầm bên tai, chỉ là cuộc sống của một người con trai mới quen, vậy mà Ly cảm gã. Yêu. Lạ thật. Có ai yêu qua điện thoại di động bao giờ không nhỉ? Tại sao anh phải kể cho em nghe những chuyện này, em biết không? Ly trả lời: Vì em là người biết nghe? Gã nhắn: Ừ, có được một người chịu lắng nghe, điều đó, rất quan trọng.

Ly chợt nhớ lại lần gặp nhau đầu tiên khi gã ra công tác Hà Nội. Phút ấy thật ngỡ ngàng, nhưng thân thương không chút kiêu cách xa lạ. Hai đứa đã kéo nhau ra ngồi ở cái ghế đá số mười bảy nhìn ra, thấy mặt trời giống hệt một cái lòng đỏ trứng gà. Gã bảo, vậy là khoảng cách không là gì hết, từ di động, nay thành hiện thực. Liệu em có "trời" nổi anh không? Anh không ngoan như em tưởng đâu. Ly chum môi cười bảo em không nghĩ gì hết. Tay trong tay. Ly yêu. Yêu thực sự. Và dĩ nhiên, bằng cả con tim đang đập lung tung beng, khi hấn ghé sát mặt, tháo kính của Ly, rồi nhẹ nhàng hôn lên khắp khuôn mặt đang hớn hở vì được yêu.

Một người Nam, một người Bắc, gặp nhau chỉ mấy lần đã nói lời yêu thương vậy mà Ly cuống lên, khi thấy cái tin nhắn anh đang say. Cô không biết hình dung khuôn mặt một người trai trẻ khi say thế nào? Méo mó, ăn nói huyên thuyên? Hay lại ôm nhằm phải một cô nào đó? Không được. Ly tự nhủ. Làm sao mình có thể chấp nhận một người say? Nhưng đã có gì đâu? Cần phải biết hiện giờ gã tự xoay xở thế nào. Máy của gã đã tắt. Ly lại trong chờ đợi. Bên tai Ly, luôn văng vẳng tiếng chuông điện thoại. Thậm chí khi ngủ, cô cũng sợ mình quên.

Bốn giờ sáng, máy di động kêu tí tí.

Dòng tin chạy: Ly ơi, anh không biết mình đang nằm với ai.

Thế là hết. Ly ném di động vào tường. Gã là đồ phản bội. Gã nói gã yêu mình, kỳ này ra Hà Nội, sẽ đưa mình đi khắp nơi cho đỡ công mong đợi, và đau đớn thay, lúc này gã đang ngủ với một con đàn bà nào đó. Hết thật, tất cả.

Đã bao lần, cô cầm máy điện thoại, điên lên vì gã, nhớ phát cuống lên cũng vì một người ở phương Nam, người đó, đã lâu không thèm liên lạc với cô. Chiếc điện thoại Nokia kia, bao nhiêu lần, Ly nhấn số đó, rồi lại tắt. Mọi tin nhắn cũ của gã, cô lục lại, gặm nhấm như một con chuột tiết kiệm nâng niu miếng ăn. Mỗi lần đọc, Ly lại thấy nước mắt ràn rụa. Ly bức lắm, lau tiết những giọt nào rơi rớt trên má, rồi nghiêm mặt, tự cấm mình không được thương nhớ người đã đi qua Ly. Đàn ông kẻ cũng lạ. Họ bỏ mình, và thản nhiên nói vì thương, và rất yêu mình, và không muốn làm khổ mình, và họ đành phải chia tay. Họ sợ họ không đem lại hạnh phúc cho mình. Trong khi họ thừa biết mình đau khổ đến mức nào, sẵn sàng chịu khổ để được gần gũi họ. Họ tệ lắm.

Ngày hôm nay, thật đẹp. Mùa hè mà tự dưng có một ngày trở gió. Tự dưng, mọi vật như trầm mặc, giản dị, mà dễ thương đến vậy. Những cây xà cừ luôn để lại trong cô một sự kính trọng. Không biết làm sao, những gốc cây to, vững vàng như những thái độ sống hiên ngang trong mọi thời tiết đông bão. Ly mong mình cũng vậy. Mẹ bảo: Con gái, lớn lắm rồi. Thân gái như hạt mưa sa. Sướng thì hưởng, khổ thì chịu. Nhưng, liệu đi thôi con... Ly cười, nói mẹ đừng có dắt thêm anh nào ở cơ quan về giới thiệu cho Ly nữa. Lòng Ly đã trót yêu một người rồi. Cuộc sống là như vậy, nơi những dòng xe cộ chạy nhẩn còi inh ỏi, nơi những người bán hàng rong đi khắp mọi ngõ ngách. Họ cần hoạt động, để kiếm sống. Đôi khi, Ly muốn biết đằng sau những hoạt động ấy là gì. Họ có cái gì ngăn trở không? Buồn vì cái gì? Không hạnh phúc vì cái gì? Có ai không biết đau khổ là gì không?

Hai tuần sau, không thể chịu đựng nổi, Ly xin máy di động cũ của đứa bạn, lắp simcard cũ vào. Và nháy máy cho gã - cái người làm cho Ly phải giận hờn một mình vì cái sự giận dữ người dung. Ngay sau đó, tin nhắn đã tới. Đừng im lặng, thế nào cũng được, trừ sự im lặng. Anh căm ghét sự im lặng.

Lại tiếp những ngày, Ly tắm mình trong hạnh phúc. Ly theo chân gã tới tất cả những nơi gã đi qua, dĩ nhiên nhờ có điện thoại di động. Ly ngạc nhiên, không còn căm ghét cái người trăng tráo, dám thông báo sự thỏa mãn nhu cầu của giống đực với một người con gái gã đang tán tỉnh. Cái vẻ thông minh, hơi ngang tàng, nhưng có lúc yếu đuối đến ngờ của gã lại chinh phục cô. Tình yêu cứ như con sóng dâng mãi, tràn ngập trong tâm hồn một cô gái tưởng như nắm bắt được thần tình yêu đến nơi rồi.

Chuyến đi công tác lần này của Ly vào Sài Gòn, Ly quyết định sẽ đến tận nơi ở của người yêu để gây sự bất ngờ lý thú cho anh. Còn gì thú vị hơn sự bí mật ngọt ngào? Ngồi trên tàu, Ly nhìn đèo Hải Vân. Biển thật đẹp, sóng tung bọt trắng xóa. Ly thầm ước, có ngày nào đó, hai đứa nắm tay nhau, đi dạo biển đêm.

Qua khu vực hiểm hun hút, Ly tự nhủ: Nhảy xuống từ đó, lặn qua các khe núi, rơi tòm xuống biển, bảo đảm chết ngay, không có cơ hội đi bệnh viện. Rồi lại mắng mình: Chắc điên quá. Nghĩ linh tinh. Đẹp, đẹp hết. Qua ô cửa, những bông hoa rừng màu vàng chói chang rực rỡ trên nền xanh của cây trên đồi. Đẹp thật. Không hiểu chúng là loài hoa gì, mà lại tràn ngập cả một thung lũng. Cái hoa đó, nó là của tự nhiên, hoang dã. Không như loại hoa mà Ly và gã nhìn thấy hôm vào quán cà phê vườn. Ly hỏi chúng ta nên đi đâu nhỉ? gã bảo anh chưa biết quán cà phê vườn thế nào, nhân cơ hội này, chúng ta nên đi thực tế để biết chứ nhỉ? Ly tròn mắt nhìn gã, không ngờ anh cũng khôn quá mức. "Không sao, ở mức độ đi để biết thôi nhé?". Quán ngay trên đường Yên Phụ hun hút sâu. Nhìn ra hồ và chia thành từng ô như những cái chuồng có che màn. Hai đứa đều cận, cẩn thận kéo ngã ở những nơi không có ánh đèn thế này, tại sao thế nhỉ? Gã cười, siết chặt tay Ly, bảo cho dễ bề hành động. Hành động gì cơ? "Là thế này này"... Chưa ngồi ấm chỗ, gã đã ôm thật chặt trong hơi thở nồng ấm. "Chúng mình sẽ làm đám cưới nhé?" - Ly hỏi. "Anh thích có nhiều con, cho em phải trông nom, đỡ phải đi đâu". "Khiếp, anh ích kỷ thế, hai đứa là đủ tiêu chuẩn thôi". "Ừ, thì hai đứa... Anh yêu em".

Cô liếc thấy, con mắt gã dờ dẩn, hình như gã đam mê lắm thì phải. Ly nghĩ, cái người đang thom trên mặt mình sẽ là người của mình, hẳn là gã yêu mình lắm, yêu vô cùng thì mới không hề để ý đến những cái mụn nhỏ nhỏ mọc lên bên cánh mũi Ly. Ly cũng chẳng thấy mùi thuốc lá là cái mùi ghê tởm mà trước kia, cứ thấy người nào hút là cô len lén tự động tránh thật xa. Giờ đây, mùi thuốc lá Marlboro đang lớn vờn trên đôi má cô. Còn cô? Khi gã nói "em hôn lại anh đi", cô bối rối, mỉm cười lúng túng không biết nói gì trong khi gã đã nhắm tịt mắt lại chờ đợi. Chỉ vì gã đã nhắm mắt, mà cô lại có cơ hội mở to đôi mắt ngắm cận cảnh khuôn mặt mà cô luôn hằng ao ước được ngắm nghía, mơ tưởng. Rồi giật nảy người, khi đôi mắt của gã mở to, "hôn anh đi"...

Đường phố Sài Gòn náo nhiệt ồn ào, không như một Hà Nội yên ả. Ly đã tìm được nhà của gã. Một căn nhà nhỏ nằm trong con hẻm ngoắt ngoéo. Giờ này, gã thường ở nhà, thậm chí Ly vừa nhận được tin nhắn: Trưa vắng, nhớ em. Ly mỉm cười với ý nghĩ táo bạo. Anh có tin là nếu gặp anh, em sẽ hôn anh trước không. Tiếng chuông cửa bính boong. Một cô gái khoảng hai mươi tuổi mở cửa. Tại Ly như ù đi, khi cô ta hỏi: Chị cần gặp anh X có việc gì? Chị có thể nói với tôi được không? Tôi là vợ anh ấy mà, chúng tôi mới cưới nhau được một tháng... Không cần à? Ấy, chị đừng đi, anh ấy về bây giờ... Xin chị chờ một lát, không được ạ? Vậy chị đi cẩn thận. Tôi sẽ nói lại anh ấy...

Ngõ sao kỳ quặc, dài ngun ngút. Nếu ai để ý, sẽ thấy một cô gái cặm cụi đi, từng bước, từng bước nhỏ. Trên mặt cô ta, không có một giọt nước mắt, cũng không có một nụ cười.

Có thể, một người đàn ông phóng xe tìm cô gái đó. Rồi cô ta vút chiếc điện thoại di động xuống dòng sông. Rồi cô ấy đứng một mình mặc cho cơn mưa bất chợt ào đến đùa giỡn trên mái tóc... Tóm lại, có muôn ngàn tình huống xảy ra khi cô thất vọng đau đớn không chấp nhận một lời giải thích nào của người đàn ông.

Tiếng còi tàu hú vang. Cô gái vẫn tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm của mình. Hình như, cái cô ta cần tìm - đó là một Niềm Tin. Nó đang ở đâu?

Hà Nội, tháng 5 - 2004

(1) Thơ Hạnh Dung